



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 94/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, v mene ktorej koná prokurista a advokát Mgr. Michal Bizoň, LL.M., proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cr 15/2018 takto

### r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cr 15/2018 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Bratislava V **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cr 15/2018 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Bratislava V **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Bratislava V **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia **530,86 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cr 15/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 2 500 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 8. marca 2018 domáhal zrušenia dvoch špecifikovaných rozhodcovských rozsudkov. Okresný súd 19. júna 2018 vyrubil sťažovateľovi súdny poplatok za podanú žalobu. Sťažovateľ výzvu prevzal 25. júna 2018 a súdny poplatok v určenej lehote zaplatil.

3. Dňa 28. júna 2018 vzal sťažovateľ žalobu späť v časti zrušenia jedného z rozhodcovských rozsudkov a naďalej sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/262/2017 z 2. januára 2018.

4. Uznesením č. k. 29 Cr 15/2018-111 z 26. apríla 2019 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe, ktoré bolo spolu so žalobou, s prílohami, čiastočným späťvzatím žalobcu a poučením strany sporu o procesných právach a povinnostiach doručené žalovanému 18. júna 2019.

5. Okresný súd uznesením č. k. 29 Cr 15/2018-137 z 1. augusta 2019 vyzval sťažovateľa, aby sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného z 3. júla 2019. Sťažovateľ doručil okresnému súdu repliku 23. augusta 2019, v ktorej zároveň navrhol odklad vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku.

6. Uznesením č. k. 29 Cr 15/2018-177 z 24. októbra 2019 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k replike sťažovateľa.

7. Žalovaný doručil okresnému súdu dupliku 6. decembra 2019. Od doručenia dupliky žalovaným ostal okresný súd podľa vyjadrenia sťažovateľa nečinný. Sťažovateľ 4. novembra 2022 požiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania, ale bezvýsledne.

8. Dňa 7. marca 2023 bolo právnemu zástupcovi sťažovateľa zaslané na vedomie vyjadrenie žalovaného k jeho replike spolu s úradným záznamom okresného súdu.

9. Na pojednávaní 6. apríla 2023 okresný súd rozhodol vo veci samej.

10. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 94/2023 zo 16. februára 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

11. Sťažovateľ uvádza, že skutkovo identické konanie medzi totožnými stranami sporu bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 58 Cr 7/2018 a ešte v roku 2021 bolo právoplatne skončené, preto zastáva názor, že posudzovaná vec po právnej ani skutkovej stránke nie je zložitá. Nie je si vedomý žiadneho svojho konania, ktorým by mohol čo i len čiastočne prispieť k tomu, že napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

12. Sťažovateľ poukazuje na to, že okresný súd za celú dobu trvania konania nevykonal ani jedno pojednávanie. K prvému obdobiu nečinnosti okresného súdu došlo podľa jeho názoru v období od júla 2018 do júna 2019, pričom trvalo takmer rok, kým vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k podanej žalobe. Od decembra 2019 až do dňa podania ústavnej sťažnosti je okresný súd nečinný, nerozhodol ani o návrhu na odklad vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku.

13. Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia odôvodňuje sťažovateľ roky trvajúcim stavom právnej neistoty, počas ktorých je proti nemu vedená exekúcia.

14. Sťažovateľ zastáva názor, že nemožno nájsť žiadne legitímne odôvodnenie, prečo nie je napadnuté konanie ani po 5 rokoch právoplatne skončené. Dĺžku napadnutého konania považuje za extrémne dlhú, pričom nič nenasvedčuje tomu, že by vec mohla byť v dohľadnom čase právoplatne skončená. Je presvedčený, že okresný súd postupom v napadnutom konaní porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

## III.

### Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

#### III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

15. Okresný súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že konal *„podľa možností zákonnej sudkyne a administratívneho aparátu s prihliadnutím na zaťaženosť pridelených súdnych oddelení, množstvo pridelených vecí a potrebu uprednostniť spory, ktoré do oddelení napadli skôr ako žaloba v posudzovanom prípade a spory, ktorých vybavenie neznesie odklad“*. Ďalším faktorom, ktorý podľa okresného súdu prispel k predĺženiu konania, boli opatrenia prijaté v súvislosti so zabránením šírenia nákazlivej ľudskej choroby COVID-19.

16. Okresný súd pripojil k svojmu vyjadreniu chronológiu úkonov v napadnutom konaní a tiež poukázal na to, že sťažovateľ nevyužil možnosť podať sťažnosť na prietáhy v konaní predsedovi súdu.

### **III.2. Replika sťažovateľa:**

17. Sťažovateľ v replike okrem iného uvádza, že veci skutkové a právne obdobné, v ktorých sa napadá rozhodcovský rozsudok toho istého rozhodcu, ktoré boli v roku 2018 pridelené tej istej zákonnej sudkyňi a tomu istému administratívne aparátu (dve z nich dokonca až po podaní žaloby sťažovateľa), boli rozhodnuté už v roku 2020.

18. Právny zástupca sťažovateľa, poukazujúc na svoju advokátsku prax, zastáva názor, že sťažnosť na prietáhy v konaní podaná predsedovi okresného súdu nepredstavuje účinný prostriedok ochrany práv sťažovateľa.

19. Sťažovateľ k replike pripojil kópiu zápisnice z pojednávania okresného súdu zo 6. apríla 2023, na ktorom vyhlásila zákonná sudkyňa rozsudok vo veci samej.

## **IV.**

### **Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti**

20. Sťažovateľ podstatnou časťou argumentácie tvrdí, že zo strany okresného súdu konajúceho v jeho veci došlo k vzniku zbytočných prietáhov.

21. Predmetom konania pred ústavným súdom je preto posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci

na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

24. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

25. K vzniku zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom môže pritom dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

26. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

27. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitosť prejednávanej veci, ústavný súd konštatuje, že návrhy na zrušenie rozhodcovských rozsudkov v zásade patria medzi bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Ústavný súd konštatuje, že nič nenasvedčuje tomu, že by v posudzovanej veci išlo o skutkovo či právne mimoriadne náročný spor.

28. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ svojím správaním v napadnutom konaní neovplyvnil nežiadúcim spôsobom jeho dĺžku, zároveň však poukazuje na to, že mohol a mal byť v konaní

aktívnejší, keďže až v novembri 2022 urgoval okresný súd o nariadenie pojednávania, pričom nevyužil ani právny prostriedok, sťažnosť na postup súdu podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, ktorý mal potenciál odstrániť zbytočné prieťahy v konaní dohľadom predsedu súdu nad plynulosťou konania. Ústavný súd uvedené skutočnosti zohľadňoval pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadost'učinenia.

29. Tretím hodnotiacim kritériom je postup okresného súdu v napadnutom konaní. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že okresný súd prvé pojednávanie vo veci nariadil až po vyše 5 rokoch od podania žaloby a napadnuté konanie od jeho začatia (8. marca 2018) až do dňa podania ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne skončené. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že dĺžku konania poznačili obdobia dlhodobej neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (okrem iného napríklad od júla 2018, keď sťažovateľ zaplatil súdny poplatok za žalobu, do apríla 2019, keď okresný súd doručil žalobu protistrane, predovšetkým však obdobie od 24. októbra 2019, keď okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k replike žalobcu, do 7. marca 2023, keď vyjadrenie žalovaného doručil sťažovateľovi (žalobcovi).

30. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že okresný súd nezvolil v súdnom konaní taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza.

31. K argumentácii okresného súdu v súvislosti s vplyvom objektívnej skutočnosti (pandémia ochorenia COVID-19) na plynulosť súdnych konaní dáva ústavný súd do pozornosti, že samozrejme prihliada na túto objektívnu skutočnosť (uvedené ústavný súd koniec koncov už zohľadnil aj vo svojich niektorých predchádzajúcich rozhodnutiach, napr. vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 504/2020, I. ÚS 550/2020, II. ÚS 27/2022 pozn.), no v okolnostiach danej veci zastáva názor, že ani uvedená objektívnymi okolnosťami spôsobená prekážka nie je spôsobilá okresný súd zbaviť zodpovednosti za jeho dlhodobú nečinnosť a neprimeranú celkovú dĺžku konania.

32. Ústavný súd stabilne pripomína, že personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako i optimalizácia súdnictva teda nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nad rámec poznamenáva, že je táto okolnosť z individuálneho hľadiska, teda z hľadiska osoby zákonného sudcu, pochopiteľne ospravedlniteľná, avšak z hľadiska celkovej zodpovednosti okresného súdu za plynulosť konania vo veciach sporových strán ju zohľadniť nemožno.

33. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (vyše 5 rokov) a zistené obdobia dlhodobej nečinnosti okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

## V.

### **Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.**

34. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

35. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou vo veci konal.

36. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo v merite veci právoplatne rozhodnuté (bod 2 výroku rozhodnutia).

37. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

38. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

39. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

40. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 2 500 eur z dôvodov uvedených v bode 13 tohto rozhodnutia.

41. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

42. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, neodôvodnenú nečinnosť i predmet napadnutého konania. Zároveň však ústavný súd pri rozhodovaní o výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na prístup sťažovateľa k priebehu napadnutého konania, keď napriek nespokojnosti s postupom okresného súdu nevyužil jednoduché a prístupné prostriedky (nepodal sťažnosť predsedovi súdu podľa § 62 zákona o súdoch, urgenciu o nariadenie

pojednávania podal až tesne pred podaním ústavnej sťažnosti), ktoré mohli viesť k tomu, aby v jeho veci konajúci súd konal a rozhodol, ale volil priamo podanie ústavnej sťažnosti. Po zohľadnení týchto okolností, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 1 000 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku rozhodnutia).

43. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplataenia.

## **VI.**

### **Trovy konania**

44. Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním právnu zástupkyňou.

45. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2022, ktorá bola 1 252 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2023. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2023 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 208,67 eur. Takto stanovená odmena predstavuje pri dvoch úkonoch 417,34 eur, s režijným paušálom 2 x 12,52 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) spolu 442,38 eur. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – repliku sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré mu nie sú známe, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, uvedená celá suma bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Ústavný súd teda priznal úspešnému sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 530,86 eur (bod 4 výroku rozhodnutia).

46. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 10. mája 2023**

**Luboš Szigeti**  
**predseda senátu**